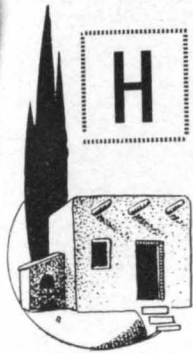

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΑΙΚΑΡ

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ

ΤΑΝ ένα ψυχρό και θροχερό Σαββατό-βραδο του Γενάρη. Στη μικρή εκκλησία του χωριού επικρατούσε σκοτάδι, άραιωμένο κάπως απ' τὸ άμυδρό φῶς μιάς κανδήλας, ἡ ὅποια ἔκαιγε μπρός στο εἰκόνασμα τῆς Πανα-γίας.

Ἐπὶ δυὸ ὄρες τώρα, κλεισμένοι στο ἐξομολογητήριό του ὁ άγαθὸς ἐφημέ-ριος με κατάνυξ τὸς συχωριανούς του καὶ τῆς συχωριανῆς του—έναν-έναν, μιά-μιά χωριστά—νά τὸ άνοιγουν τῆς ψυχῆς τους. Κι' ὁ λευκόμαλλος ἀντιπρόσωπος τοῦ Ὑψίστου, ἄλλοτε γαλήνια αὐστη-ρός κι' ἄλλοτε χαμογελαστά ἐπιεικής, σκόρπιζε τῆς τιμῆς του στὰ οσοβάρ παραπτώματα τοῦ ποιμνίου του καὶ τῆς νοθεύσεις του στὰ ἐλαφρά σφάλματά τους.

Εἶπε νυχτώσει καλά παιδιά. Ἡ ἐξομολο-γῆσεις εἶχαν τελειώσει. Ψυχὴ δὲν ὄπρηξε μέσα στη μικρούλα ἐκκλησία. Κι' ἔξω μόνον τὸ τσουχερὸ νερῶχινο αἰγόνεπε κι' ἀνάγκαζε τὸς καθυστερημένους χωρικούς νά τρέχουν νά κλει-στούν στὰ ζεστά τους καλύθια.

Ὁ ἀθέος σηκώθηκε κι' αὐτός, κουρασμένος απ' τὴν ἡλικία κι' απ' τὴν δίωρη διανοητικὴ ὑπερένταση, γιὰ νά πάη στο προ-σθετήριό του. Ζεστό σαγηνὸ καὶ καλὴ φωτιά θά τὸν περιμενῶν ἐκεῖ κι' ὁ άγαθὸς γεροντάκος ἔτριψε με προκαταβολικὴ χαρὰ τὰ στεγνά του χέρια.

Ἐξαφνα, καὶ πρὶν ἀκόμη βῆθ' απ' τὸ ἐξομολογητήριό του, θήματα διασταχτικά ἀκούστηκαν ἀπὸ τὴν νεκρὴ σιγαλιά τῆς ἐκκλησίας. Ὁ ἀθέος, χω-ρίς νά πολυενοχληθῆ γιὰ τὴν ἀπροσδοκίτη αὐτὴ κι' ἀργοπορημένη ἐπίσκεψη, ἔσυρε λί-γο τὴν κουρτίνα. Εἶδε τότε, στο τρεμάμε-νο φῶς τῆς κανδήλας, μιά νέα κι' ἀρκετὰ κομψὴ γυναίκα, ἀγνωστὴ του, νά πλησιάζει θειλὰ πρὸς τὸ ἐξομολογητήρι.

Γιὰ ἐξομολόγησι ἔρχεται, αὐτὸ τὸ εὐ-λογημένο πλάσμα! μουρμούρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του ὁ πνευματικός, ἀφίνοντας πάλι τὴν κουρτίνα νά πέση καὶ νά τὸν κρῦ-ψει. Ἐ, δὲν πειράζει!... Μπρός στὴν ἀνα-κούφη μιάς ψυχικῆς πληγῆς, ἄς κρούσῃ ἡ σούπα μου... Μόνον, ποῖος ἔχει ν' ἀκούη πάλι τὴν κυρά-Ἀννέτα, νά γκρινιάξῃ καὶ νά με μαλώνη!...

Ἡ κυρά-Ἀννέτα, ἦταν ἡ γρῆν κι' ἀφω-σώμενη στὸν κύριο τῆς ὑπηρετρία τοῦ ἀθ-θά...

Ἡ νεαρὴ γυναίκα γονάτιζε τώρα, μπρός στο ἐξομολογητήρι. Ὁ ἀθέος ἔνοιωσε απ' τὸ θαρὸ θογγιτῆ, ὅτι γονάτιζε με κό-πο καὶ με δυσκολία. Ἐπειτα, με τρειουλιανὰ στὴ φωνὴ καὶ με παλιούς στὴν καρδιά τῆς, ψιθύρισε τὴν καθιερωμένη προσευχὴ:

—Ἐξομολογοῦμαι τῷ Κυρίῳ...!

Ἡ προσευχὴ τῆς τελειώσε. Χαμηλόφωνα κατόπιν, καὶ πνί-γοντας τὸς λυγμούς τῆς, εἶπε:

—Πάτερ μου...ἔρχομαι σὲ σὰς, ζητώντας παρηγοριά, ζητών-τας ἀνακούφισι... Ἡ στιγμὴ αὐτῆς τῆς πάντα πονεμένης ζωῆς μου, εἶνε κρίσιμες...ἀπ'σῆς... Πάτερ μου, πρόκειται νά κάμω ἕνα... Ἐ γ κ λ η μ α... Ναι, ἔγκλημα!... Μὴ με ρωτᾷς, τί εἶ-δους ἔγκλημα θά κάμω... Μὰ ὁ φ ε ἰ λ ω νά τὸ κάμω!...

Ὁ ἀθέος Ρενώ, ἔκθαμβος γιὰ τὴν ἀσυνήθειά αὐτῆς ἐξομολο-γῆσι, σιωποῦσε. Ἡ νεαρὴ γυναίκα ἐξακολούθησε:

—Δὲν ἔχω ὄμως κακὴ ψυχὴ, πάτερ μου... Ἐνατράφικα ἐπι-σης με ἐλάθεισε πρὸς τὰ Θεά... Καὶ τώρα ἔρχομαι στὴν αἰδε-σιμότητα σὰς, νά ζητήσω ἐκ τῶν προτέρων τὴ συγχώρησι, τὴν ἄφεσι γιὰ τὸ ἔγκλημα πού θά κάμω!... Ὁ, θέθαια, θά σὰς φανῶν παράδοξα τὰ λόγια μου... Ἐς μουρούσε ὄμως, πάτερ μου, νά σὰς διηγηθῶ τὰ πάντα!... Τότε...ἀσφαλῶς τότε θά νιώθ-θατε τὰ θασάνά μου καὶ τὴ θλίψι μου καί... θά με λυπόσαστε με τὴν καρδιά σὰς!...

Ὁ γρηλόος ἀθέος τρώαζε, τόσο απ' τὸς σπαραγτικούς λυγμούς τῆς ἀμαρτωλῆς ἐκείνης, όσο κι' απ' τὴν ψυχικὴ ἀπό-γνωσι τῆς. Ἐργόταν νά τοῦ πῆ ἀπὸ πρὶν ὅτι θά ἔγκληματοῖσε, με τὴν πεποιθῆσι ὅτι ὁ Θεὸς θά συχωροῦσε ἐκ τῶν προτέρων τὸ πομελετημένο αὐτὸ ἔγκλημά τῆς!...

—Κόρη μου, τῆς μουρμούρισε με στενωδρία κι' οἶκτο μαζῶ, αὐτὸ πού μοῦ ζητεῖτε εἶνε ἄδύνατο!... Τί ἔβουρα ἔγκλημα σκο-πεῖτε νά κάνετε;... Καὶ δὲν ἔρετε ὅτι εἶνε ἀκόμη πιὸ θαυό, μπρός στὴν Ὑπερτέτῃ Κρίσι τοῦ Κυρίου μας, τώρα, πού τὸ προ-

μελετήσατε κιάλας;... Κόρη μου, συνέλθετε... Ζητήστε συγ-χώρησι απ' τὸ Θεὸ καὶ μόνο γιὰτὶ σκεφθήκατε ἕνα τέτοιο πρά-γμα... Ἰκετεύετε Τον με συντριβή: «Μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν...»

—Ὁχι, πάτερ μου! ψιθύρισε με θογγιτὸ ἐκείνη. Εἶνε ἀνώφε-λα αὐτά... Ἐκεῖνο πού ἀποφάσισα, θά τὸ κάμω... Εἶνε ὑπέρ-τατὴ ἀνάγκη νά ἔγκληματῶ, κι' ἄς πεθᾶνω ἀμέ σ ὡ ς ἔ π ε ι τ α, ἀμαρτωλή!... Μόνον, ἔλεος, πάτερ μου... Συχω-ρήστε με, ἀπὸ οἶκτο...ἀπὸ ἔλεος!...

—Σκεφθῆτε ψυχραιμότερα, κόρη μου... Ἐλάτε αἰριο!... —Δὲν θά μπορέσω ἴσως, νάρθω αἰριο... Εἶνε ἡ τελευταία προσπάθειά μου, αὐτὴ... Αὐτηθῆτε με, πάτερ μου... Μὴ με εἰώχσετε, γιὰτὶ με διώγνετε ὁ Θεὸς τότε! Πού νάρθω παρη-γορία καὶ σωτηρία, ἡ δυστυχισμένη;... Ἐχ, πόσο ὑποφέρω!...

Ὁ ἀθέος Ρενώ σιωποῦσε... Σκόπευε λοιπὸν νά ἔγκληματῆσι ἐξάσπαστος αὐτὴ ἡ γυναίκα; Τί ἔγκλημα ἄθαινα;... Ἐναντιὸν τῆς;... Γιατὶ αὐτὴ ἡ συντριβὴ τῆς;... Γιατὶ «θ ἄ π ε θ ἄ ι ν ε ἄ μ ε σ ὡ ς ἔ π ε ι τ α, ἀπ' τὸ ἀναπόφευκτο ἔγκλημά τῆς;

Τὴν κῦτταζε κρυφὰ κι' ἀνάμεσα απ' τὴν κουρτίνα. Τὴν εἶδε γλωμῆ, ἐξαντλημένη, πῶμα σωστό. Ἐνα ὄρωμα λεπτὸ, ἔθαινα απ' τὰ πλοῖσια μαλλιά τῆς... Καὶ με δυσκολία κρατοῦσε τὸ κορμὶ τῆς σκυφτό, σάν νά ἐμπεδιζό τ α ν ἀπὸ ἐκάτω...

Ἰατρός τῶν ψυχικῶν πληγῶν ὁ εὐλασθῆς ἐφημέριος, συγκιν-ημένος θαθεῖα καὶ ζῶνοντας με ἀμηχανία τὰ λευκὰ μαλλιά του, δὲν ἄργησε νά ἀνακαλύψῃ ἐπιτέλους τὸ μυστήριό αὐτό. Με κα-τανυκτικὴ φωνὴ λοιπὸν, κομπιάζοντας κι' ὁ ἴδιος απ' τὴν ταρα-χὴ του, μουρμούρισε:

—Κόρη μου, σοῦ δίνω τὴν ἄφεσι πού μοῦ ζητεῖς, ἐκ τῶν προ-τέρων... Ναι, σοῦ ἐπιτρεῖω νά ἔ γ κ λ η μ α τ ἡ σ ι ς !... Ἄλλὰ...

—Ἄλλὰ, πάτερ μου; διέκοψε με ἀνέκοραστὶ λαχτάρῃ ἐκείνη. —Ἄλλὰ θά μού ὀρκισθῆσι ἐπίσημα καὶ μπρός στὸν εὐσεπλαγον Κύριό μας, ὅτι...

...Ὁχι, πάτερ μου;... Ὁ, τὸ ὀρκισθαι ὅτι καὶ νάνει!

—...Ὁχι...πρὶν τὸ σκοτώσῃς, θ ἄ τ ὁ φ ι λ ἡ σ η ς !...

Καὶ μ' ἕνα κίνημα ἀπότομο, ἄνοιξε τὸ ἐξο-μολογητήριό κι' ἔβυξε, ἀφίνοντας ἔκθαμβῃ καὶ σπαραγγμένη τὴ νεαρὴ ἀμαρτωλῆ...

Λίγες ὄρες ἀργότερα, κατὰ τὰ μεσάνυ-χτα, ἡ δυστυχισμένη Ἰουλιέττα Λεμπόν, εἶ-ξε σέρει στὸν κύσω ἕνα αἰῶδο πλάσμα, ἕνα νήπιό παχουλό καὶ χαριτωμένο...

Σφιγγόντας τὸ σπασμοδικὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς, καὶ καταφιλώντας τὸ, μουρμούρισε δα-κρῶδρεχτι:

—Ὁ, εἶνε κοριτσάκι τὸ αἰορο!... Ἡ ἴ-δια τραγικὴ τύχη, ἡ δικὴ μου τύχη, τὸ πε-ριμένει στὸν κόσμο... Ἐται κι' αὐτὸ θά με-γαλώσῃ, στερημένο σάν κι' ἔμένα... Καὶ θά ζητήσῃ τὸ ψωμί του σὲ κανένα ἀρχοντόσπι-το, ἀπλὴ δασκαλοῦσα τῶν παιδιῶν σάν κι' ἔ-μένα... Καὶ θά τὸ πλανέψῃ κι' αὐτὸ κανενὰς ἀχρεῖος, γοπητευτικός μὰ ψεύτης κι' ἀχρεῖος νεαρός εὐπατριδῆς, ὅπως πλάνεψε κι' ἔμένα. Καὶ τὸ αἰορο, γιὰ νά κρῦνη τὴ ντροπὴ του

—Ὑστερα απ' τὴν ἀσπλαχνὴ ἔγκαταλείψῃ—θά τρέξῃ σὲ κανένα μακρονό κι' ἀγνωστο χωριό, ὅπως ἔτρεξα κι' ἔγω... Καὶ θά φέ-ρῃ στὸν κόσμο μιά αἰῶδα, ἀνεύθυνη καὶ ἀβλογώδῃ ὑπαρξί, κα-ταδικασμένη κι' ἐκεῖνη ἀπὸ πρὶν στὴν ἀβλογώτητα... Ὁ, Θεέ μου!... Πῶς νά ζῆσω, τώρα;... Τί ντροπὴ αἰώνια θά σφραγί-σῃ τὰ καθάρᾶ μέτωπα τῶν εὐαγῶν γονιῶν μου;... Πῶς νά τοὺς παρουσιάσω τώρα, τὸν αἰῶδο μὰ ἄνομο καρπὸ τῆς πλάνης μου καὶ τῆς ἐνοχῆς ἔγκαταλείφωσ μου;... Ὁ, θά τὸ σκοτώ-σω καὶ θά σκοτωθῶ!...

Ἡ γρηλόα χωρική, ἡ ὅποια εἶνε παρασταθῆ στὸν τοκετὸ τῆς ἀγνωστῆς στο χωριό κοπέλλας αὐτῆς, τὴν κῦτταζε με ἄπορία. Τὴν ἔβλεπε νά σπαραζῆ, νά κλαίη, νά μουρμουριῇ ἀπέλυτοιμέ-να, μὰ δὲν καταλάβαινε καθόλου τὸ κρυφὸ τῆς δράμα. Πῆγε τέλος νά τῆς πᾶρη τὸ νήπιό απ' τὴν ἀγκαλιά.

Μὰ ἡ Ἰουλιέττα τοῦξῆ με ἄγρια λαχτάρῃ. Θυμῆθηκε τὰ λό-για τοῦ πνευματικοῦ τῆς καὶ πόνεσε ἀνέκοραστα: —Πρὶν τὸ σκοτώσῃς, νά τὸ φ ι λ ἡ σ η ς !. Τὸ καταφίλησε ζωνά, με μανία, με παραφορᾶ... Οἱ λυγμοὶ καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἔπιγαν...

—Ὁχι... Ὁχι, κόρη μου, μικρούλα καὶ γλυκειά μου κόρη—τραυλίσε τέλος. Θά ζήσης... Δὲν ἔχω τὴ δύναμι νά σὲ σκώσω-σω... Μὰ, θ ἄ χ ω τ ἡ δ ὕ ν α μ ι νά σὲ θρέψω με τὸ γάλα μου... νά σὲ ἀναστήσω... νά σὲ μεγαλώσω, χαρὰ μου καὶ καμά-ρο μου.

Καὶ τὸ φιλοῦσε... Τὸ φιλοῦσε... Καὶ τὰ φιλήματα αὐτὰ εἶχαν κανεὶν τὸ θαῦμα τους!...

